

(Хрватски круговал Торонто, 5. липња 2011)

Хрватска браћо и сестре!

Хрватски народе гдје год живиш!

Уз низ текућих, рутинских и мање важних, три су маркантне теме обиљежиле протекле дане: Двадесета обљетница Хрватске Војске, ухитба српскога генерала Ратка Младића те посјет папе Бенедикта XVI Загребу. Та три догођаја нису тек у случајној хронолошкој свези; њихова цјелина одашиље одређену јединствену поруку о јунаштву, злочину и светости с циљем анестезирања жртве: Хрвати! Бог и Војска поуздано вас чувају, а правда је (како олињала плитка мудрост неточно вели) спора али достижна. И сви ти догођаји, сваки на свој начин, подцртавају наш усуд у еуро-нато-хашким интеграцијама.

У Загребу је свечано прослављен 28. свибња, Дан оружаних снага и Хрватске копнене војске. Догодило се је то на истом оном стадиону ногометнога клуба „Загреб“ у Крањчевићевој улици, на којему је 1991 године врховник Туђман постројио прве постројбе Збора народне гарде. Ове године било је, кроз неколико дана, и пуно поспратних садржаја, вијенци, изложбе, концерти, миса, промакнућа, дан отворених врата, показна вјежба... На стадиону, пак, чак је била припуштена традиционална Туђманова гарда којој се лјевица толико изругивала. А све то тек за засјенити простоту, како би се народ утјешео након Хашких пресуда и како би Јацина клика добила и слиједеће изборе. Да је њима до војске, они би ју и имали, поносну, велику и јаку. И не би ју слали у туђе ратове. И не би допустили срамоту, абсурд, да се крвава жртва хрватске војске која нам је извојштила слободу посвећује, како опетовано рече Јадранка, *посвећује* , дакле постаје светом – уласком у Еунију, која ће нам одузети и задње остатке остатака национално-државне слободе. И није случајно да на истој стадионској свечаности предсједник Јосиповић демонстративно додјељује високо одличје контроверзном

генералу Шпегељу, а ратнога министра обране Шушка нитко нити једном ријечју није споменуо.

И да славље буде још веће, истога дана руља од око 6 тисућа *имбецила* лудује у Кумровцу, на својој настраној некрофилној црној миси у почаст шумскога маршала. Главни говорник, а тко други него Титов

пијуњир

друг Стевица Месић, који Титу успут признаје да је – као сваки човјек! – имао мана и слабости (ваљда је претјеравао с цигарама и вискијем!), али стратешки да није гријешо. Тако је! непогрјешиво је стратешки уништавао Хрватску за рачун своје великосрпске југовине, баш као читавога живота и његов сљедбеник Месић.

Нетко је држао да треба славити и улов српскога злочинца-капиталца. Ратко Младић сада је, пред шеснаесту обљетницу својега геноцидног покоља у Сребреници, тобоже лоциран па ухићен, иако су Срби добро знали гдје је, само су чекали повољан тренутак за ухитбу. Хрвати, пак, понијели су се попут злураде а страшљиве дјеце, скривене иза тате, веселећи се када казни злочестог брата, а сутра ће и њих. Јер, тата Хаг нам је заједнички непријатељ, нама и нашим српским непријатељима. Требали смо зато ми сами казнити своје душмане, одмах, на вријеме, осудом пријекога ратног суда, неумољивом правдом која може значити само смрт. А еуфорија због Младићева трансферирања доиста је неумјесна, не само зато јер тиме заправо похваљујемо Србију која га је изручила. Што је важније, Младић у Хагу користи само Србији, да, како Тадић рече, са Србије буде збрисана љага (као да јој је Младић једина љага!), да нас Србија што брже стигне у утрци према Унији, па да у њезиним оквирима опет можемо практицирати југо-братство и југо-јединство.

Ратко Младић уосталом није неки особити монструм; такво виђење претпоставило би да су Срби иначе анђели. Он је нормалан српски ратник. Тако Срби воде рат, још од Средњега Вијека: окултно, несмиљено, дивљачки, геноцидно; без племенитости, без поштивања непријатеља. Хаг ипак гања и Србе, али у духу равновјесја, да би потом

остао дојам изворне хрватске кривње. Ратни пут Младићев по Далмацији и Босни знамо. Али у Хагу судит ће се Младићу само за злочине у Босни, која би требала бити некаква друга држава. Шкабрња, Кијево, Задар, Шибеник, Перуча, Пожега – то му је опроштено. Брамерцу се не да ове злочине уврстити у оптужницу, па да му тета Јадранка још и седам пута пошаље документацију, како она сада, тек сада, ревно најављује. Јер, долазе избори!

И тако се помало заокружује послеријатни усуд кључнога србозлочиначког четверолиста Слобо-Карацић-Младић-Хацић; Бабић, а и неки други Срби, мртви су, Мартић је у Хагу. Сада се само чека Хацић, нова „занимација“, како би казала вулгарна псеудолатинштина, нова хајка, па када уроди плодом, срећа ће бити потпуна.

И, као врхунац протеклих десетак дана: први посјет Бенедикта XVI: Римски бискуп, Петров наслједник, Крстов намјесник, патријарх Запада, *понтифех махимус*, слуга слугу Божјих и апсолутни изборни монарх Државе Града Ватикана – у Загребу! Папа је дошао у апостолски поход на Национални сусрет католичких обитељи. Црква скрби за обитељ, требала би и политика, али се то не може изолирано, изван цјеловитог

реформског захвата јаке Државе. Папа је, према рангу и протоколу, био гост хрватске Државе и Цркве, и дводневни је боравак организацијски и церемонијално протекао углавном без *гафова*; Хрвати су показали да, као и увијек, изврсно функционирају када морају радити стеговно, држећи се прописаног у року, покоравајући се ауторитету и штујући хијерархију, као у војсци, у рату, умјесто да сви о свему блебећу и не знају што ће.

Професионални наивци од Папина су посјета очекивали, штовише су са сигурношћу прорицали како ће Папа извући генерале из Хага а Степинца прогласити светим, и још нешто, не сјећам се точно, ваљда ће нам макнути Титово име тргу у Загребу, или нешто слично. Од свега тога, Папа нас је само – многи ће се тому повеселити – снажним ударцем у леђа убрзано погурао у Еуроунију. Свети се отац пожурио па је већ у зракоплову пружио потпору „малој Хрватској“ да уђе камо спада. (Усто је том пригодом усташтво стрпао у исти кош с комунизмом, а Степинца назвао „хуманистом“ [сиц!], за разлику од Павелића, који да је био Хитлерова марионета; исто је то дословце поновио и у зракоплову на одласку!) Само, дочим Хрватска наравно спада у Еуропу, то још ни

издалека не значи да би требала спадати у Еуроунију, није то исто! У Хрватском народном казалишту на Титотргу Папа је ово мишљење поновио, а бискупи и политиканти око њега то су два дана објеручке прихваћали. И тако Свети отац Независну Државу Хрватску сматра привидно неовисном државом, док у истом даху насљедницу те државе тјера да потпуно изгуби неовисност приступањем еуропској тамници народа! Не треба посебно ни истицати како је Папин посјет бјелосвјетска лјевица израбила еда би још једном Хрватску повезала с усташким „злочинима“.

Зато је и био позван, као предизборни адут за еуромане, без обзира на све хвалебриједне садржине и недвојбени вјерско-ћудоредно-пасторални смисао његова доласка. Сви су се бојали политизације Папина посјета, али су потајно жељели, заправо наручили управо овакву политизацију. Ми поздрављамо боравак Његове Светости на светом хрватском тлу, али не можемо а не узвратити му упитом: ако је Еунија тако добра, зашто у њу не уђе Држава Града Ватикана, и зашто се, у духу сродних интеграција, не оде Папина Швицарска гарда мало борити у Авганистан и Ирак, јер у Риму ионако нема пуно

посла? Папа нас је тјешо како Хрватска у ЕУ може ушчувати своје културне и вјерске вредноте. За вјерске вјерујемо, ако то значи да Хрвату неће бити забрањено судјеловати на св. Миси. Али национална држава је више од културе, и она је нешто друго неголи доминантна религија њезиних становника. Националне државе нема ако није суверена.

Штета да је некима више засметала Папина вођња по дакако срамотном Титотргу неголи његова осуда Хрватске да сконча у протитовски антифашистичкој „еуропској унији“.

Данашњи Папа Бенедикт завријећује вишеструки респект. Али Папа је по заправо врло свјежој, касној католичкој догми непогрјешив тек када *ex cathedra* одређује вјерске догме и чланке ћудореднога наука (знамо да се на I Ватиканском концилу Strossmayer, уз масу других судионика, и тому противио), и то је до сада израбљено само једном, код доношења догме о узнесењу Маријину (под понтификатом папе Пиа XII, 1950).

In politicis

Хероји, злочинци, свеци

Пише: Младен Шварц
среда, 15 јун 2011 07:06

, у политичким стварима, а и у свим другим питањима, Папа је заблудив као и сваки други кршћанин или човјек уопће, и нема те силе која ће нас спријечити да се свим снагама и надаље боримо против, како газда-Јоцо управо поетично рече Папи, *урастања* Хрватске у Еуроунију.